

A Salgó Fivérek Házastársaikkal

Ez itt én vagyok (a jobb oldali férfi), Zsuzsi, a feleségem (jobbról az első) és Imi testvérem és a sógornóm. A fénykép Sopronban készült valamikor az 1980-as években; kaptam beutalót, és 8 évig jártunk Sopronba. A középső bátyám, Imi kint élt az Egyesült Államokban. De 1956 után három évenként azért eljöttek Európába a feleségével. Akkor mindig részben nálunk, részben szállodában laktak, fent a hegyen, a Közalkalmazottak Szakszervezetének az üdülőjében. Volt, hogy külföldön találkoztunk velük, és különféle utakon utaztunk a találkozási helyre. Sok ilyen utunk volt. Egyszer találkoztunk Imiékkel Ausztriában, ott még a legidősebb bátyám is ott volt, azt hiszem, valamelyik tó partján. A salzkammerguti tavaknál voltunk. A bátyám [Imi], a felesége [Marion], az idősebb bátyám [György] a feleségével [Rózsikával], mindannyian, az egész család ott nyaraltunk. A feleségemmel Trabanttal mentünk odáig, sose felejttem el! Beültek ők a Trabantba, mondom, most elmegyünk két tóval odébb. Hát, ők még életükben nem ültek Trabantban! Nem nevettek ki bennünket. Furcsa lehetett nekik, de soha egy szót nem mondtak, ami nem a szeretet hangján hangzott volna el. Ausztriába óriási volt a határon átmenni abban az időben. Ma már nem is tudják elképzelni, mi volt a zárt határ a kommunizmus alatt, mit jelentett átmenni egy szabad országba. Micsoda dolog volt! Salzburgban leraktam a Trabantot az utcán valahol várakozni, és a feleségemmel elmentünk sétálni, körülnézni. Jövök vissza, körülállják a kocsit fiatalok. Mondom a gyerekeknek: ?Schön! Auto, von Papier!? [német: Szép. Egy autó papírból. -- A szerk.] Elkezdtek röhögni. Jó volt, nem volt semmi bajom. Én is viccesnek gondoltam.